

Arrest

nr. 196 717 van 15 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Kerkstraat 38
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 september 2008 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 26 juni 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nrs 40 915 en 40 920 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 16 april 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 9 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 31 mei 2011 dienen verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 8 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 april 2014 wordt een administratief verslag opgesteld naar aanleiding van een vreemdelingencontrole en de vaststelling van illegaal verblijf en zwartwerk. Op 16 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor twee jaar.

Op 2 juni 2014 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 3 september 2014 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Voor verzoeker en het minderjarig kind neemt de gemachtigde van de staatssecretaris op 17 december 2014 de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Voor verzoekster neemt de gemachtigde van de staatssecretaris op 17 december 2014 de beslissing waarbij de aanvraag zonder voorwerp wordt verklaard. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnr. 167 912.

Op 15 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 16 januari 2015. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 02.06.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

*S., A. (R.R. ...)
Geboren te Erevan op (...)1985,
A., Z. (R.R. ...)
geboren op (...)1988*

*Nationaliteit: Armenië (Rep.)
adres : (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de -adviseur d.d. 11.07.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of

vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekers voeren in het enige middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht en artikel 9ter, § 1 en § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Doordat verweerder het verzoek tot regularisatie ex art. 9ter vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde onder de motivering dat tweede verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde vermeld in art. 9ter §1, eerste lid Vreemdelingenwet;

Terwijl tweede verzoekster effectief lijdt aan een ziekte zoals vermeld in art. 9ter §1, eerste lid Vreemdelingenwet;

Zodat de aangehaalde motivering foutief is;

Toelichting:

Art. 9ter §1, eerste lid Vreemdelingenwet stelt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Verzoekers dienen zodoende aan te tonen dat tweede verzoekster lijdt aan een ziekte die een bedreiging vormt voor haar leven en fysieke integriteit.

Daartoe werd op 02.06.2014 niet één, maar een tiental standaard medisch getuigschriften die een langere periode bestrijken aan verweerder bezorgd, met vermelding van de aandoening van tweede verzoekster, evenals de behandeling en aangewende medicatie. Bovendien werden verschillende medische stavingsstukken gevoegd.

De arts-adviseur meende uit de gegevens het volgende te kunnen afleiden:

- PTSS en depressie houden geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van tweede verzoekster;

- Ook zonder behandeling evolueren dergelijke aandoeningen in gunstige zin;

- De behandeling door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en niet essentieel;

- Het risico op suïcide is louter van speculatieve aard.

Elk van deze punten wordt door verzoekers betwist.

- Op zich houdt PTSS en depressie geen gevaar in voor het leven, maar dat is wél het geval indien de aandoening niet correct behandeld wordt en de patiënt afglijdt in de depressie, wat effectief tot suïcide kan leiden. Het is van algemene bekendheid dat als de posttraumatische stress-stoornis lang aanhoudt, de psychische problemen zich kunnen uitbreiden en de patiënt depressief wordt met suïcidale gedachten.

- Een behandeling is essentieel. De kern van PTSS wordt miskend: zolang de traumatiserende gebeurtenissen niet verwerkt zijn blijven ze in volle hevigheid aanwezig. De verwerking gebeurt niet automatisch. Integendeel proberen de patiënten bewust en/of onbewust om de problemen uit de weg te gaan en situaties te vermijden die aan het trauma kunnen herinneren. Daardoor gaan ze zich afsluiten van de wereld. Vaak leidt dit tot een emotionele vervlakking, ze reageren alsof ze verdoofd zijn. Soms is er sprake van geheugenverlies, een beschermingsmechanisme tegen herinneringen die te veel angst

oproepen. De patiënten blijven dus onder spanning staan en zijn voortdurend waakzaam. Daardoor zijn ze vaak prikkelbaar en schrikachtig, en hebben ze last van slaap-concentratiestoornissen. Indien de basis van het probleem niet aangepakt wordt, kan het fatale gevolgen (suicide) hebben;

- De behandeling met psychofarmaca is noodzakelijk om verzoekers nog een kans op een min of meer normaal leven te geven. Zonder enige behandeling zou enig normaal functioneren onmogelijk zijn. Ten andere, indien geen medicatie nodig zou zijn, waarom wordt deze dan voorgeschreven door huisarts en psychiater? Verzoekers verwijzen naar de medische stukken gevoegd bij de initiële aanvraag tot medische regularisatie;

- Dat suicide louter speculatief is, is een open deur intrappen. Indien het voornemen reeds zou uitgevoerd zijn, dan was er geen nood meer om onderhavige procedure te voeren...

Kortom, de aangegeven ziekte is weldegelijk ernstig en verantwoordt een verblijf van langer dan drie maanden in België.

IV BESLUIT

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt een verkeerde beoordeling door de gemachtigde van de minister, terwijl de aanvraag tot regularisatie wel degelijk ontvankelijk diende verklaard te worden.

De bestreden beslissing dient dan ook nietig verklaard te worden en aan verzoekers dient een verblijf te worden toegekend van meer dan drie maanden op basis van hun medische toestand."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat enerzijds wordt gesteld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en anderzijds dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat in alle gevallen moet worden onderzocht of er een adequate behandeling bestaat voor een medisch probleem in het land van herkomst van een vreemdeling. Wanneer de controlearts oordeelt dat er redenen zijn om te besluiten dat het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst van een vreemdeling geen aanleiding kan geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, dient hij uiteraard geen standpunt in te nemen omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgverstrekking in dat land.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Tevens wordt opgemerkt dat, zelfs al is een beslissing gemotiveerd met algemene overwegingen of al zou ze een voorbeeld zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171). De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoekers voeren tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

Zij betogen dat PTSS en depressie op zich weliswaar geen gevaar inhouden voor het leven maar wel indien verzoekster niet meer wordt behandeld. De behandeling is essentieel en de kern van PTSS wordt miskend in het advies van de arts-adviseur omdat zolang de traumatiserende gebeurtenissen niet verwerkt zijn, ze in volle hevigheid aanwezig blijven. Zonder behandeling kan PTSS fatale gevolgen (suicide) hebben. De behandeling met psychofarmaca is aldus noodzakelijk en zonder behandeling is een normaal functioneren onmogelijk. Zij menen dat de gemachtigde een verkeerde beoordeling heeft gemaakt van de medische problematiek van verzoekster.

Zoals reeds gesteld steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet: de ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies vastgesteld dat de ziekte van verzoekster kennelijk niet

beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van hetzelfde artikel die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van 11 juli 2014 van de ambtenaar-geneesheer, dat bij de bestreden beslissing gevoegd werd en waarin het volgende gesteld wordt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 02.06.2014.

Uit de standaard medische getuigschriften d.d. 09.05.2014, 31.03.2014, 13.01.2014, 09.05.2014, 12.04.2012, 07.06.2012, 02.08.2012, 27.09.2012, 05.01.2012, 26.11.2012, 06.04.2010, 07.10.2011, 29.09.2011, 17.03.2011, 09.06.2011 en 18.11.2013 en de medische stukken d.d. 03.06.2010, 22.09.2010, 17.03.2011, 09.06.2011, 07.10.2011 en 21.04.2011 blijkt dat de beschreven PTSS actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Er wordt herhaald dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat enerzijds wordt gesteld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en anderzijds dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Over dit laatste wordt in het advies, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing, verduidelijkt dat ook zonder behandeling dergelijke aandoening zijn beloop kent en dat behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch is en niet essentieel. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard.

Waar verzoekers de medische analyse van de ambtenaar-geneesheer betwisten en verwijzen naar de inhoud van de medische attesten, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van het bestuur. De Raad kan in dit verband slechts benadrukken dat het hem, als annulatierechter, niet toekomt om deze evaluatie over te doen (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). Daarnaast moet worden gesteld dat het advies van de ambtenaar-geneesheer is gebaseerd op een analyse van de medische stukken die hem werden voorgelegd en waarin de symptomen van de aandoeningen waaraan verzoekster lijdt worden omschreven. De behandelende artsen van verzoekster vermeldde in de voorgelegde medisch getuigschriften dat zij lijdt aan PTSS en depressie en deze aandoeningen werden ook weerhouden door de arts-adviseur.

De ambtenaar-geneesheer oordeelt hierover het volgende: *“Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.”*

Het louter niet akkoord gaan met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer, volstaat niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing, waarvan dit advies deel uitmaakt, kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. Verzoekers kunnen het oordeel van de ambtenaar-geneesheer niet aan het wankelen brengen door te verwijzen naar wat haar behandelende artsen daaromtrent hebben gesteld. Evenmin kunnen verzoekers daaraan afbraak doen door te poneren dat de behandeling essentieel is en dat bij gebrek aan behandeling dit fatale gevolgen kan hebben voor verzoekster. Zij weerleggen daarmee niet de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat de behandeling louter symptomatisch is en niet essentieel en dat het risico op suïcide van louter speculatieve aard is. Verzoekers tonen niet aan dat de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer strijdig is met de voorgelegde medische stukken of incorrect zou zijn.

Nu de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat het ontbreken van een adequate behandeling geen aanleiding kan geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, diende hij ook niet de hypothese te onderzoeken van de mogelijke stopzetting van de behandeling. De ambtenaar-geneesheer is als controlearts niet gebonden door de zienswijze van de artsen die verzoekster zelf consulteerde omtrent een eventuele nood aan een behandeling.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of niet steunen op een correcte feitenvinding, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht niet wordt aangetoond. De schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN